

Neşet Ertaş'ı çok mu severdiniz.?

25 Eylül 2012 Neşet Ertaş'ın ölümü. Bozkırların Tezenesi'nden çok türkü dinlemiş değilim. Dinlediklerim de hala kulaklarımda. Vefatında ve sonrasında büyük Usta'yı ananlara bakarak hayretler içinde kalınca bir anımı aktarayım istedim.

Günlerden 31 Ekim 2010. Yeşilay Genel Başkanı sıfatıyla Çankaya Köşküne Sayın Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün 2000 davetlisinden bir olarak Köşkteyim. Bilirsiniz son iki yıla kadar toplumun sadece 'ye kürküm ye' vecizine mazhar olanlar Köşkte davet edilirdi. Askerler, yabancı diplomatlar, sanatçılar, siyasetçiler, büyük iş adamları, STK temsilcileri vb. Yeşilay o tarihlerde resmen bir devlet örgütü olarak, göstermelik olarak da sivil Toplum kuruluşu olarak kabul edildiğinden, bu fakir de Yeşilay'ı gerçek sivil toplum kuruluşu yapmaya niyetlendiğinden, yani ki iki niyet birleştiğinden hasbelkader köşkte.

Garsonlar dolaşiyor. Yabancı diplomasi ve beyaz yakalı zevat genelde viski ve şampanyalarla, biz fukaralar da ellerimizde sıcak-soğuk aperatifler ve vişne sularıyla öbek öbek toplanan grupları geziyoruz. Olur ya bir iki tanıdığa rastlayıp da yalnızlığımızı gideririz. Gerçekten de birkaç dost ile görüşüp ayaküstü muhabbet imkânı oldu.

Gezmeye devam ediyorum. Herkeste bir neşe ve ağırlıklı olarak birileri birilerinin peşinde, önüne çıkmak, gözgöze gelmek, ileride işi düştüğünde 'beni hatırladınız mı, hani Köşkte karşılaşmıştık, aaa birlikte fotoğrafımız da var' demek aşkına gruplar arasından kâh süzülerek, kâh itele-yerek hedefine varmaya çalışıyor. Fakir de gözüne kestirdiği yalnızlara yanaşmak için etrafı kolaçan ederek yarma harekâtına devam. Ancak yalnız adam bulmak gerçekten zor. Dedim ya herkes bir hedefe odaklanmış, selfiyenin henüz icat edilmediği zaman ve mekânda itiş kakışta...

Sadece gözlerim değil ayaklarım da merakta ve öylece o büyük salonu adımlıyorum. Derken bir yuvarlak küçük masada tek bir insan. Allah Allah, bu fakir de kim derken hemen yakınında ikinci bir yalnız âdem. En fukarasında başlayayım dedim. Vardım,

- selamünaleyküm üstad.
- Aleyküm selam efendim.

"Bu ne?" dedim kendi kendime. Ceketini çıkarmak için seyirciden izin isteyen incelik burada da kendini gösterdi. Kendimi tanıttım.

- Ben size pek uygun sayılmam ama takdir derim.

Şöyle bir etrafa bakındım ve;

- Üstad yalnızsınız, gelen giden, uğrayan yok, ne iştir?
- Böylesi daha iyi.

Bu cevap için birkaç cilt kitap yazılmaz mı? Sustum. Kitabı üstad yazmıştı, üzerine laf söylemek, o nazik insanı, bozkırların tezenesini incitmek olacaktı. Zaten yanına hiçbir sanatçının, si-

yasetçinin, STK başkanının uğramamasının üzerine benim sıralayacağım 'fitne' laflarının ne önemi olabilirdi ki?

Şimdi bakıyorum da yediden yetmişe siyasetçiler, ankırmanlar, sanatçılar Bozkırların Tezenesi'ne ağıt yakıyorlar.

Sorunuzu bekliyorum, ikinci yalnız adam kim?

Bu sorunun cevabını benden önce vefat ederse yazarım inşallah. Şimdilerde kimilerinin günah keçisi, kimilerinin ilgisizlik odağı olarak, görevde de emeklilikte de yalnızları oynayan eski bir karar verici.

Şimdilik bu kadar. Nasıl olsa o muhterem zatı da Bozkırların Tezenesi gibi anacaklar.

Zaten hep öyle olmuyor mu?

Kalın sağlıcakla